KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 3.
Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 18. Januar 1891.

IV. Aargang.
Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

En kvindelig Deputation hos Kommunalbestyrelsen.

I Onsdags blev saa „Madadressen" afleveret til Københavns Overpræsident. Andragendet, som blev indgivet af „de samlede Kvindeforeninger", var støttet af 25,434 Mænds og Kvinders Underskrifter. I Løbet af nogle faa Uger var disse samlede i København, det havde saaledes vist sig, at den offenlige Mening i alle Samfundslag afgjort er for Kvindernes Forslag om „Madsteder", knyttet til Kommuneskolen, hvor alle de trængende Friskolebørn hver Dag i den kolde Vinter kunde faa et Maaltid varm Mad.

Der var tilstaaet Deputationen Avdiens hos Overpræsidenten Kl. 1½, og med Fru Johanne Meyer som Ordfører overraktes ham Andragendet, der var ledsaget af tre store Mapper i brunt Shirtings Bind, indeholdende de originale Underskrifter som Bilag.

Fru Meyer gjorde i faa Ord Rede for Ønskeligheden af, at Skolebørn fra fattige Hjem fik et Madsted. Den private Godgørenhed, som i Virkeligheden havde udrettet saa meget, havde tillige aabenbaret, i hvilket Omfang, der trængtes til Hjælp. — Fattige Familier, der boede Dør om Dør med hinanden, følte ofte en dobbelt Pine, naar deres smaa maatte udelukkes fra den attraaede, gode, varme Mad.

En anden Side af Sagen, som ikke vilde have mindre Betydning, var, at disse „Madsteder" kunde benyttes til Opholdssted for Børn, hvis Hjem var lukkede, naar Forældrene var ude paa Arbejde, ligesom ogsaa de 14-Aars Piger kunde som Elever tage Del i Madlavningen.

Kvinderne havde ikke været blinde for den betydelige Udgift, det vilde være for Kommunen, men det var deres Overbevisning, at hvad der som Udgift blev sat op paa Budgettet for Skolerne, vilde vindes ind paa Udgifter til Hospitaler og Fængsler; saa det i alle Tilfælde blev en økonomisk Fordel for Byen, ikke at tale om det Tilskud af Sundhed, det vilde give Befolkningen, og derved ogsaa hæve Niveauet i moralsk Henseende.

Overpræsidenten svarede med udsøgt Høflighed, at Sagen skulde snarest mulig komme under Forhandling, og han kunde forsikkre, at intet vilde være mere kært for Kommunen, end om den kunde bespise hvert eneste trængende Menneske, men desværre var dens Midler saare indskrænkede, og efter hans Mening var den Sag, som Kvindernes Andragende gik ud paa, noget, der særlig hørte den private Godgørenhed til.

Derefter gik Deputationen til Borgmester Hansen, under hvem særlig Skolevæsenet sorterer, og hvis Stemme altsaa vilde have betydelig Vægt. Borgmester Hansens store Humanitet er velkendt i vide Kredse, og Kommuneskolen skylder ham stor Tak for hans ihærdige Stræben for dens Udvidelse og Forbedring. Som en Embedsmand, der er hjemme i alle de enkelte Grene af den Virksomhed, der er ham underlagt, ser han sikkert ogsaa klarest de Vanskeligheder, Madsteder ved Skolen vil føre med sig, og i Overensstemmelse hermed udtalte han mange Betænkeligheder. „Sagen var for stor, lad Staten — Rigsdagen — sige, hvad den vil, at Kommunen skal gøre, saa gør den det," sagde han. Deputationen bemærkede, at netop fordi Kvinderne ansaa den for saa stor en Sag, havde de ikke turdet komme med Andragendet alene, men havde søgt ved en Adresse at vise, at den offenlige Mening fuldstændig var for Sagen, ti i Løbet af nogle Uger havde man blot i København samlet 25,434 Underskrifter.

Men heri var Borgmesteren fuldstændig uenig med Kvinderne. En Sag burde tale for sig selv, ved sit eget gode Indhold; var den saa bleven drøftet og forhandlet og forkastet, da først var der Grund til at sætte en Adresse i Gang. Deputationen tillod sig at bemærke, at den frygtede, dette vilde have set ud som en Demonstration, hvorpaa de ikke vilde indlade sig. Nu derimod kom de med en Bøn fra mange Tusende, og det maatte have mere Vægt. — Borgmesteren lovede sluttelig, at Sagen ret snart skulde blive taget under Overvejelse.

Glanspunktet og i Sandhed styrkende og opmuntrende for Deputationen var dog den tredie Avdiens, nemlig hos Borgerrepræsentantskabets Formand, Hr. Højesteretsassessor Koch.

Paa Grund af Embedspligter var han forhindret i at modtage Deputationen om Formiddagen, men han vilde være til Stede i Borgerrepræsentantskabssalen Kl. 3½.

I den store Sal, hvor Skumringen havde begyndt at brede sig i den silde Eftermiddagstime, satte saa Kvinderne deres uværdige Fødder, dog ikke endnu som beslutningsdygtige Repræsentanter, kun som ydmyge Ansøgere. Den imponerede dem, den Tanke: „Her sidder de altsaa, alle de kloge Mænd, Stadens vise Fædre, og raader for Byens og Folkets Vel uden nogen Sinde at høre Kvindernes Mening!" Men hvis mange Mænd var som Hr. Assessor Koch, saa vilde sikkert Kvinders Raad lige saa vel blive hørt som Mænds. Han kom med stor Velvilje Deputationen i Møde, bød den tage Sæde og talte længe og indgaaende om Sagen. Ogsaa for ham var Tvivlen stor om dette Principskifte, men der var en Interesse for Sagen, en Imødekommenhed mod dens Tals-